

ЧУДОМИР ЗНАМЕТО

chitanka.info

Таноо... Танке!... Оох, ще умра, леля, скоро ще си отида оттук вече. Добре дойде да ме навестиш. От ден на ден усещам как краката ми отпадат, отмаляват и свят ми се вие. А пък кръст, кръъст... както и да се поместя, накъдето и да шавна, все мушка, все ръга и не престава. Лоша болест, чедо, невярна болест! Едвам тази заран ми посветна малко пред очите, стана ми леко и ми се прияде пилешка трътка, ама кой да ми сготви и кой да ми ошета! Добре те господ изпрати, леля, че умятно пипаш и добро сърце имаш. Иди, леля, в курника и улови черната ярка, дето има бяло на ушите. Ако те е страх да я заколиш, занеси я отсреща на Недя касапина и на връщане ми купи една ръжена франзелка от Чипата, ама гледай да не е много препечена. Ооох... то, я хапна нещо, я не, ами и чорбица направи от дреболиите, колкото да се намира. Старотия, чедо... неволия! Ни крака държат, ни ръце, ни очи виждат като свят, пък уста пусти — зяпнали и искат, ама нали няма коя да им подаде и да ги подреди? По цял ден сама лежа, лежа, мисля и прекарвам през ума си всичко, каквото е било някога. И както си мисля — заспивам. Заспивам, чедо, неусетно, пък ме е страх, страх да не би насън да умра сама-саменичка и да няма кой устата да ми притвори.

Грешна ще си отида, леля, грешна и непростена. Не сварих ни на „Св. Ивана“ да ида, ни на Бачковския манастир, ни добрина някоя да сторя, та направо в катрана ще ме повлечат пустите му дяволи. Един път ходихме само със свако ти на Дряновския манастир, ама то от гуляй и пиене на черква на можахме да идем. Оная година дадох петшест кила царевично брашно на трапезариите, че малко беше почнало да понагорчава, ама зная ли за шест кила шест гряха поне ще ли ми простят.

Ооох... болест!... Че и корем пусти ме яде. На ти ключа, чедо, та ми отвори горния долап и ми подай черното шише да си сръбна една капчица. И заран ме присвива, пущината, и на пладне, че понякога и два пъти на вечер. Добре, че ракийцата помага.

Тегло, Танке, тегло, леля, безкрайно! Напуснаха ме и снахи, и дъщери, и роднини, а слугиня три дни не стои у нас. Да реча да се спомина, няма кой да ме чуе и види. Като рекли: пари скрити съм имала, свидлива съм била, сама съм ги яла и какви ли не още. Аз не зная кой измисля тия работи? Пък и да ги имам, кой си ги дава, че и аз да ги дам, та да ги пропилят за моди и курорти нашите хубостници. Лош свят се извъди, Танке, лакомия безкрайна! Всеки дири къораво и

като не го намери — хората му криви. И свещ няма да дойдат да ми запалят на гроба. Добре, че ти не си такава, лелиното, и обичаш да помагаш, ей тъй, за бог да прости, дето е речено. Поошетай ми, чедо, попремети ми и ако дохождаш да ми посготвяш честичко, ще ти дам едно чадърче, ново-новеничко. Свако ти ми го купи едно време от Пловдивското изложение, ама те сега пак са на мода. Да има, да има три пъти да съм излизала с него. Пустите му молци са го пробили на две места, ама то може да се замрежи с конче и нищо няма да личи. И сухи крушки ще ти дам, леля, защо ми са на мене, като нямам зъби. Оооох!... Нищо ми се не свиди вече и нищо не ми трябва, ама как ще очи заклопя, като ми е много мило за този свят!...

Отворих вчера прозореца да изгоня мухите и гледам — Жеката лепи отсреща на Ганината порта некролози. Ооох! Пресъхна ми езикът и ми затъка на корема. Сръбнах си една ракийка за кураж и го запитах за кого са, а той рече, че Стойно налбантинът бил умрял.

— Ами че много, думам му, бре, Жека, всичките ли са за него!

— Всичките, кай, бабо хаджийке, всичките. И трите, кай, са за него. Единият, кай, е от домашните му, другият от еснафите, а третият от читалището.

— Гледай, гледай, думам си, нищо и никакъв човек, пък тачат го хората, некролози му правят и ще се струпат на погребението му, а пък аз, горката, от род и фамилия, дето има една дума, а я дойде някой, я не. Дрипав и прост човек го зная мари, пък как му е дошло на ум и в читалището да се запише? На, шейсет и седем години съм вече, леля, и досега да се не меся в такива неща. И знамето щели да му носят на погребението. Читалищното знаме. Бай Марин разсилният щял да го носи, ми рече фелдшерката. На всички умрели членове го носели до гробищата чак. Оох!... Кому на ума, леля, кому на ума!... Такъв хубав живот съм живяла, чедо, тъй ми е било всичко угодно и в ядене, и в пиене, и в облекло, и в разходки, че хич не ми е минавало през главата за читалище.

Няма да е тъй вече. Оттогава с ум се бия. Мислих, мислих и се реших. Отделила съм тук, под възглавницата, шест лева и един лист и те чакам да дойдеш.

Подреди пиленето, чедо, че ела тука да ми напишеш заявление да ме приемат за членка. То по два лева се плащало, на месец само и заявлението се давало без марка, ама кой да знае! Кой да знае! За три

месеца ще си платя, значи. Аз може и да не склуча неделата и да умра, ама не ми се свидят и ще ги дам. Ох... За нищо не ми е жал вече... Напиши го, нареди го, както ти знаеш, чедо, и гледай още днес да го занесеш, че ще пукна, ще умра, леля, скоро ще си отида отгук вече, пък без хора, както и да е, но без знаме как ще се върви към оня свят!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.